Binefacerile Sfintei cuvioase Parascheva

Mărturii ale închinătorilor (3)

Volum realizat cu osteneala Preacuviosului Protosinghel Valerian Radu,
preot slujitor la Catedrala Mitropolitană din Iași,
și a familiei Părintelui Mihail Roșu, protopop al Protopopiatului Iași III

© DOXOLOGIA
ISBN: 978-606-666-678-7

Binefacerile Sfintei cuvioase Parascheva

Mărturii ale închinătorilor (3)

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Părinte
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
2017

Sf. Cuv. Parascheva, icoană pictată în Atelierul „Sfântul Apostol și Evanghelist Luca”
din cadrul Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași.

Cuprins

Prefață 7

I. Terapia rugăciunii 9

II. Accidente 107

III. Buchet de binefaceri – de la Sfânta Parascheva 111

IV. Sfânta Parascheva – izvor de speranţă 143

V. Munca cinstită – o rugăciune 223

VI. Căsnicie. Copilul – un dar 239

VII. Examene. Luminarea minţii 309

VIII. Tentaţii 343

Anexe 355

Prefață

În viforul acestei lumi superficiale, unde puritatea trăirilor nu mai este un reper, ne îndreptăm cu toată ființa spre singura oază de liniște și binecuvântare: rugăciunea. Indiferent de statutul social, de situația materială, de locul în care ne aflăm, apare în viața noastră un moment de cumpănă, un sentiment de singurătate sau tristețe, și conștientizăm că nu L-am urmat îndeaproape pe Hristos, așa cum Sfânta Cuvioasă Parascheva ne-a îndemnat prin exemplul ei.

Cu toate că provenea dintr-o familie înstărită și iubitoare, Sfânta nu și-a simțit sufletul împlinit până când nu și-a dedicat întreaga existență Singurului Dumnezeu – Sfânta Treime, renunțând la toată averea insignifiantă. Sfânta a înțeles că „anii noștri s-au socotit ca pânza unui păianjen; că trece viața noastră și ne vom duce" și nu vom lua nimic de pe Pământ; doar sufletul ne va fi mărturia vieții trăite. De aceea, Maica „pururea suspina și nepărăsit tânjea cum își va înfrumuseța sufletul, cum se va logodi pe sine Mirelui ceresc".

Impresionați de dragostea desăvârșită a Sfintei Parascheva față de Dumnezeu și de puterea deosebită simțită în urma rugilor către ea, mii de credincioși din toată lumea străbat sute de kilometri până în Iași pentru o întâlnire spirituală cu Mijlocitoarea Moldovei. Sfânta îi așteaptă zâmbind, sub un baldachin aurit, nerăbdătoare să-și cunoască prietenii ce o

cheamă în rugăciuni cu lacrimi şi multă preţuire. Oamenii îi sărută mâinile milostive şi îşi apleacă fruntea, aşteptând binecuvântările izbăvitoare, cu mireasmă de mir şi busuioc. Apoi, ei îi „înmânează" scrisori de grabnic ajutor şi de recunoştinţă, pe care Sfânta le citeşte, revărsându-şi toată dragostea asupra slăvitorilor ei.

Astfel, ele s-au adunat şi în cel de-al treilea volum realizat în cinstea Preacuvioasei Parascheva întru slava puterii lui Dumnezeu. Parcurgând filele pline de emoţie, veţi observa cu surprindere că toate binefacerile săvârşite au în comun aceeaşi încredinţare şi speranţă faţă de Sfântă, încât se creează impresia existenţei unei singure persoane care imploră ajutorul.

Lucrarea de faţă reprezintă mărturia miilor de credincioşi care au alergat la Sfânta Parascheva pentru a se închina ei şi pentru a primi binecuvântările mântuitoare. De la tinerii aflaţi în examene sau în grelele ispite ale tinereţii, până la mamele îndurerate, de la cei fără loc de muncă până la cei care îndură nedreptatea altora, de la femeile care nu pot naşte prunci, până la cei aflaţi pe patul de suferinţă – toţi simt iubirea infinită a lui Dumnezeu prin darul Sfintei din Catedrala Mitropolitană de la Iaşi.

Aşadar, să urmăm cu bucurie exemplul Maicii noastre Parascheva, prin jertfa smereniei, a milosteniei şi a rugăciunii – punţi către raiul dorit.

Arhimandrit Valerian Radu

I
Terapia rugăciunii

Boala care mi-a dat lecţia de viaţă

Mă numesc Dorobanţu Nicolae şi îmi dau numele în întregime, pentru că îmi spune conştiinţa să dezvălui minunea înfăptuită cu mine. Din copilărie, diagnosticul nerezolvat mult timp, „enurezis nocturn", a fost stresant pentru părinţi şi apăsător pentru mine. (...) N-a dat roade internarea nici la Institutul Naţional de Endocrinologie Bucureşti, nici la Spitalul Judeţean Craiova, nici la bioenergeticieni. (...) Copilăria mi-a fost grea atât fizic, cât şi psihic.

După un an de liceu la Craiova, îmi doream la Seminar, simţindu-mă neîndeplinit sufleteşte. Visul a devenit realitate, dar ca seminarist, la internat, m-am luptat cu boala, păzind cel mai mare secret al meu, cu ajutorul lui Dumnezeu. Iată un episod: era iarnă, iar eu... cu „obiceiul" după mine. Îmi „marcam" teritoriul, iar un coleg, din cei şapte din cameră, zice alarmat „te-ai îmbolnăvit! Uite cât ai transpirat!". La miezul nopţii, spălatul cu apă rece, schimbatul pe vreme geroasă se făceau greu. Prin eforturi supraomeneşti şi din mila lui Dumnezeu, episoadele acestea nu se întâmplau în fiecare seară. În al doilea an, s-a organizat o excursie, cu clasa, la Sfânta Parascheva. Eram prima dată în Moldova.

În faţa Sfintei Parascheva şi trecut prin atâtea dureri sufleteşti, dar şi trupeşti iarna, aveam dorinţa şi convingerea

că *doar Sfânta Parascheva mă va ajuta*. Am sărutat sfintele moaşte cu mare speranţă şi ... am scăpat de chinul vieţii! Parcă excursia aceea a fost pentru vindecarea mea! Pentru familie a fost un exemplu concret despre puterea dumnezeiască şi mijlocirea sfinţilor. De atunci, Cuvioasa este proptea pentru sufletul meu, marea mea nădejde. Sunt ferm convins că totul a fost pronie dumnezeiască, întărire şi mustrare când greşesc.

Iată că Sfânta mă cheamă să depun această minunată mărturie pe mine, nevrednicul, care, după atâţia ani, nu am venit să-i mulţumesc decât foarte târziu.

Îţi mulţumim, iartă-ne şi roagă-te pentru noi!

Dorobanţu Nicolae, Craiova
E-mail: eunicu87@gmail.com

* * *

Fără sechele

M-a protejat Cuvioasa în cele mai grele momente ale vieţii mele. La admiterea în facultate am plâns, dar m-am rugat Cuvioasei să mă ajute. N-am fost admisă – eram a doua dintre cei respinşi, însă după o lună am fost anunţată să mă prezint. (...)

În anul I am avut un accident groaznic, cu fractură de coloană vertebrală, nu-mi mai simţeam picioarele. La spital, m-am rugat Cuvioasei iar a doua zi m-am ridicat din pat, mergeam pe hol ţinându-mă de pereţi, spre mirarea prof. dr. Oblu care şi-a făcut cruce văzându-mă. Am stat în ghips trei luni – de la gât până la şold apoi nouă luni în corset de piele cu tije metalice. Am scăpat cu această problemă.

În 2014 am avut o operaţie la cap – chist hipofizar –, la Viena. Era foarte aproape de nervul optic şi exista riscul să rămân oarbă. Operaţia a reuşit, nu am rămas cu sechele, pentru că înainte de operaţie am rugat-o din nou să mă ajute. În permanenţă m-am simţit ocrotită fiind născută de ziua Cuvioasei.

Mulţumesc Bunului Dumnezeu pentru tot ce mi-a dat.

Popa Mihaela, Botoşani

* * *

A fost mâna Sfintei

Ca studentă în anul IV, am venit la Iaşi într-un schimb de experienţă. Până atunci nu ştiam despre *ea*, despre Cuvioasa, decât că m-a ajutat. Aveam o icoană pe birou, mă rugam pentru că veneam dintr-o familie cu probleme: violenţă, alcool, crize de nervi, boli, spitale.

M-a impresionat măreţia Catedralei, corul, slujba la care am stat, şirul continuu de pelerini la sfânta raclă. La sfârşitul slujbei, în apropiere de Cuvioasa am avut o senzaţie unică, uluitoare, certitudinea că *Sfânta este vie*! În spatele raclei mi-am sprijinit capul plângând şi gândindu-mă la toată viaţa mea de păcate, la durerile mele mari şi având revelaţia că *Sfânta e vie, deci există viaţă veşnică*! După ce mi-am ostoit plânsul, am plecat la căminul unde eram cazaţi. I-am povestit prietenului meu – viitorul soţ – tot ce am trăit. (...)

Din cauza unor antrenamente fizice extrem de dure – făcusem sport şi dans – aveam dureri atroce de coloană şi erau necesare nişte exerciţii. (...) Deodată, am simţit o mână mică

şi subţire care lucrează acolo punând ceva la loc. Am stat nemişcată, speriată, apoi l-am rugat pe prietenul meu să-mi spună ce simte el pe spatele meu. „În locul ăsta *arde*" mi-a zis. I-am răspuns: Nu mă mai doare. A fost mâna *Sfintei*! Am recunoscut-o! Am atins-o azi la Catedrală, i-am simţit dimensiunea exactă! *Ea e*!

Prietenul meu a fost cutremurat! Am fost din nou la Catedrală, am luat iconiţe pentru colegi, pe unii i-am adus apoi la Sfânta, din dorinţa de a simţi şi ei ceea ce am simţit. Erau miraţi de entuziasmul meu. (...) Momentul acela a fost crucial în viaţa mea păcătoasă. (...)

Deşi stau în Bucureşti, în momentele cele mai dificile urc în maşină şi vin la Sfânta să-i spun ce mi s-a întâmplat, să mă încredinţez ei cu nădejde. M-a ajutat de fiecare dată după ce m-a vindecat (...)

Când am simţit că mama mea bolnavă nu-şi mai poate îndeplini îndatoririle (...), mi-am ales-o pe Sfânta Parascheva, *mama mea*... în cer şi pe pământ.

Mihaela Beţiu, Bucureşti
mihaela.betiu@yahoo.com

* * *

O experienţă spirituală
în legătură cu Sfânta Parascheva de la Iaşi

Mă numesc Mariana din Iaşi, şi sunt profesor universitar, om de ştiinţă, care oricând poate fi considerat un om logic şi raţional.

În general, oamenii din acest domeniu pierd prin logica lor rolul pe care *Dumnezeu Îl are în viaţa lor. Iisus Hristos* a trecut pe pământ prin *suferinţă şi smerenie*, iar noi oamenii aflaţi în necaz cerem ajutorul lui Dumnezeu doar când avem nevoie. Dacă am avea *smerenie*, ne-am ruga permanent, *L-am slăvi mereu pe Dumnezeu*.

Sunt mama unui băiat: *Nicolaie-Dan* pe care l-am crescut singură de la vârsta lui de 6 ani, în condiţiile în care tatăl lui, plecat în străinătate la studii, nu s-a mai întors. Era înainte de revoluţie şi situaţia creată a adus multe neplăceri: boala băiatului apărută din senin la vârsta de 18 ani fiind provocată în condiţii „misterioase". A durat cinci ani, timp în care a suferit şi a avut dureri persistente însoţite de ţipete şi urlete. În 1991, în luna septembrie, la o criză puternică a băiatului (vârsta de 21 ani), m-am speriat înfiorător şi nu am mai putut pune un picior în pământ. Cu dureri şi febră am fost nevoită să mă descurc foarte greu cam o lună (nu am avut nici un ajutor de la nimeni). Deşi medicul care venea la băiat mi-a prescris medicamente, nu am avut nici o reacţie de tămăduire.

În luna octombrie pe data de 14, la puţin timp după ce am plecat de la Universitate, m-am îndreptat spre spitalul *Spiridon Iaşi* de unde luam anumite pansamente pentru băiat (pierdea limfa din organism şi făcea răni: din 4 în 4 ore trebuia schimbat pansamentul), urmând apoi să mă îndrept la *Mitropolie* (era ziua *Sfintei Parascheva*). Am intrat şchiopătând îngrozitor şi înaintam în curtea Bisericii cu greu. Se formase un culoar străjuit de elevii seminarişti care văzându-mă în suferinţă m-au ajutat să înaintez şi să ajung la Sfânta Parascheva, depusă în curtea *Mitropoliei*. Când am ajuns la *Sfânta*, am plâns şi am plimbat cutia cu pansamente deasupra sicriului după care m-am întors pe acelaşi drum, prin curtea Mitropoliei. Abia la

poarta Bisericii când am ajuns, *mi-am dat seama că eu nu mai şchiopătam, nu mai aveam dureri, nu mai aveam febră*. A fost o *minune*: prin intermediul *Sfintei Parascheva*, am primit ajutorul *dumnezeiesc*. A fost *mila Domnului* pentru o mamă în grea suferinţă şi neajutorată. M-am tămăduit doar eu. Minunea nu s-a făptuit şi cu băiatul meu, care la nici 25 de ani a plecat la Domnul, lăsându-mă nemângâiată.

Am vrut să relatez acest caz şi să spun că minunile se înfăptuiesc, dar nu *oricum*, nu cu *oricine* şi nu *oricând*, iar *voia Domnului Dumnezeului nostru* este cea care *hotărăşte*.

Astfel, se explică de ce vin, în număr atât de mare, pelerini de peste tot la Sfânta *Parascheva.* Cei mai mulţi să mulţumească pentru ajutor, alţii în speranţa unei mângâieri, iar alţii din *credinţă în Dumnezeu*. Dacă toţi am îngenunchea şi ne-am ruga la *Domnul Dumnezeul nostru,* la *sfinţii Lui*, starea noastră, a tuturor, ar fi mai bună.

Fără mirare, fără vociferări, cu multă speranţă, dar cu multă răbdare şi mai ales rugăciune, să aşteptăm ajutorul lui Dumnezeu.

* * *

Sfânta m-a protejat

În 2010 am fost diagnosticată cu cancer la gât în metastază. Operaţia fiind riscantă, am urmat tratament (citostatice, radioterapie) care mi-au fost zadarnice. Boala recidiva. (...)

La desele controale medicale am avut prilejul să mă închin la Sfânta Parascheva. Am fost programată pentru operaţie deoarece se formase la gât o tumoră cât o portocală. Mi s-a spus că ori mor în timpul operaţiei, ori rămân paralizată. Trebuia semnătura familiei. (...) Am visat-o pe Sfânta Parascheva

care-mi spunea să mă uit tot înainte. Aşa că am urmat-o, m-a scos din moarte, căci operaţia s-a terminat în cinci ore...

În acea zi au venit la mine două verişoare pe care le-am auzit cu greu, că de-abia am deschis ochii fiind intubată. Am simţit că m-au dat cu mir şi mi-au pus sub cap icoana Cuvioasei. Sfânta m-a protejat. Treptat îmi reveneam... Am ridicat mâna şi piciorul să văd dacă n-am rămas paralizată, precum mi s-a spus.

Mă închin Cuvioasei mulţumindu-i din suflet pentru toate.

Cristina, Rădăuţi

* * *

Doctoriţa care a rescris tratatele de medicină

De când era un copilandru, Părintele E. avea mare evlavie faţă de Ocrotitoarea Moldovei, Sfânta Parascheva... De-a lungul vieţii, îi simţise mereu ajutorul... Chiar şi când pornise, cu binecuvântarea părinţilor, pe drumul către mănăstire, îi citise de mai multe ori Acatistul, o rugase să îi îndrume paşii în viaţa monahală. Într-o perioadă din tinereţea sa, fusese chemat chiar la Episcopia din Roman, unde Catedrala avea hramul *Cuvioasei Parascheva*. Când mergea în capitala moldavă, cu orice problemă, prima grijă era aceea de a ajunge la racla Cuvioasei de la care lua binecuvântare. Totul devenea astfel mult mai uşor, îi simţea vizibil ocrotirea!

Şi iată cum, într-o lună a lui Cuptor, din anul 2010, Sfânta Parascheva Mult folositoare i-a întins iară mâna să-l ajute, de data aceasta într-o situaţie în care, la pragul dintre viaţă şi moarte, a trecut prin clipe în care majoritatea medicilor s-au declarat neputincioşi.